

ратъ отглади, Жанката наеми ще събира... Ще събере той нѣкои фъртуни...

— Ами ако дотѣтри нѣкоя вършачка съ петъ-шестъ души джандари? — попита предупредително Пъдпъдъчката.

— Де да имаме тоя късметъ... Тамамъ, ще си приберемъ зърното съ вършачка, та и доби-тъкътъ ни да си отдъхне малко...

На другия день единъ младежъ отърча до града и се върна съ цѣла връзка отъ вестникътъ, въ който бѣше писано за намѣренията на Жанката. Селянитѣ четяха, препрочитаха и цѣкаха. Какво да правятъ? Жанката можеше и цървулитѣ имъ да отнесе! Съ приставъ ли, съ вършачка и стражари ли — чакалъ бѣше той, нѣмаше на мира да ги остави. Всички го познаваха много добре, но никой отъ тѣхъ не се замисляше, дали не имъ крои нѣщо. Дописката ги смрази. Вестникътъ ми-наваше отъ ржка на ржка. Всичко бѣше казано ясно, точно, безъ усукване. Името на тѣхното село и околията! Името и на Жанката, познато на малко и голѣмо въ селото, умразно и страшно. Черно на бѣло — не можеше да има никакво съмнение. Когато прочетоха дописката и на дѣда Коля Ду-халото, старецътъ мигна удивенъ:

— Та и на книга е написано, а?

— Написано е, дѣдо Кольо!

— Значи, вѣрно е, — заключи старецътъ, помълча и махна съ ржка: — Брехъ, до кжде я докара, антихристина му проклетъ!...

— Ами вестникътъ на кои е? — питаше се-риозно възстаръ селянинъ.

— На работниците.

— Ами откжде се е научилъ той чакъ за нашето село?

— Научилъ е. Писалъ е нѣкой.